

Enkele reis naar Oyster Island

ENKELE REIS NAAR OYSTER ISLAND

Mark Verwiel

Schrijver

Mark Verwiel

Illustraties
Afbeelding

p.31

Raymond Wibowo
Stockholm Public
Library
Tim @ Archikey.com

ISBN: 9789082930924

Derde, herziene druk
© Mark Verwiel | 2018 - 2022

Ook verkrijgbaar als E-Book via de shop en bij Kobo.
boeken.markverwiel.nl

Lucia bedankt voor het proeflezen en de hulp.

Monique, Pierre, Shirley, Chris en Judith
bedankt voor alle ondersteuning!

Dit boek verscheen in 2018 voor het eerst bij uitgeverij
Brave New Books, dat was de eerste druk.

Later in 2018 verscheen de tweede druk in eigen beheer.

In 2022 is het boek deels opnieuw opgemaakt, verbeterd en
herzien. Uitgebracht in eigen beheer; deze derde druk.

Dit boek is in twee perspectieven geschreven die elk hoofdstuk
wisselen. Het perspectief van het hoofdstuk staat onder het
hoofdstuk nummer op *deze manier* aangegeven

Michael

Ik loop het vliegtuig uit. Zodra ik een stap in de slurf zet die naar de grote aankomsthal leidt, merk ik dat ik langzaam moeite krijg met ademen en dat mijn handen beginnen te trillen. De zenuwen nemen mijn lichaam over. ‘Blijf rustig Michael,’ mompel ik zacht. Ik stap de aankomsthal in en volg de geel belichte borden met een afbeelding van een koffertje er op.

Ik kom in een grote hal uit met een groot aantal banden met koffers. Een informatiebord vertelt mij welke band ik moet hebben.

Het wordt een van de achtersten. Ik ben de allereerste die bij die band terecht komt.

Ik spot mijn tas en pak hem vrijwel direct van de band af. De schouderband van de sporttas sla ik over mijn schouder heen en ik loop richting de paspoortcontrole. Er staat een lange rij voor de paar hokjes waar je paspoort gecontroleerd wordt. Zenuwachtig sluit ik aan in de rij. Ik kijk om mij heen.

De witte, marmeren tegels zijn in bijna de hele ruimte aanwezig. Er staan zeven douane hokjes, met bij alle zeven vrij lange rijen. Aan een van de wanden staat met grote letters “*Welcome to Dubai*”, met daaronder een tekst in het Arabisch, ik vermoed dat daar hetzelfde wordt herhaald.

Ik weet niet wat het is. Om een of andere reden vertrouw ik de situatie niet.

Ze zullen mij vast niet voor hun plezier naar Dubai sturen. Er moet iets aan de hand zijn. *Rustig blijven Michael* denk ik.

Verspreid in de ruimte staan bewakers. Brede, grote, angstaanjagende mannen van Arabische afkomst in een strakke blauwe polo. Sommige hebben een mitrailleur in hun handen, anderen staan onbewapend. Een paar hebben een herdershond naast zich zitten.

De rij stapt naar voren en ik stap mee. Ik ben nog maar vijf mensen verwijderd van het loket.

Links van mij zie ik twee bewakers overleggen, een van de twee kijkt mij de hele tijd recht aan. Ze stoppen voor een moment met praten en ik kijk weg. *Het valt op als ik ze aan blijf staren.*

Weer stapt de rij naar voren, weer stap ik mee. Ineens hoor ik links een vrij zware mannenstem met een dik Arabisch accent zeggen; ‘Meneer, zou u met ons willen meelopen?’ Ik schrik van zijn plotselinge aanwezigheid.

‘Waarom?’ vraag ik, terwijl ik mijn blik naar hem wend. Een brede, jonge jongen. De baard op zijn getinte gezicht valt direct op. ‘Meneer het is beter als u meewerkt en met ons meeloopt,’ zegt de andere man, hij is iets kleiner en lijkt ouder.

Ik knik en loop achter de mannen aan. We lopen terug richting de bagagebanden, maar gaan plots een andere kant op. Een grote ruimte met roestvrijstalen tafels en scanapparatuur vult mijn zicht. Het is er druk.

We komen bij een lege tafel aan. ‘Zou u deze tas voor ons kunnen openen?’ vraagt de man met de baard, die mij als eerste aansprak. Ik zet mijn tas op de tafel en open de tas. Terwijl de ene man met mijn paspoort wegloopt, trekt de andere man latex handschoenen aan en haalt de kleding uit mijn tas. Sokken, onderbroeken, T-shirts, alles gaat eruit. Mijn hart klopt razendsnel.

Dan voelt hij met zijn hand rond in de tas. *Laat er niets mis zijn, laat er alsjeblieft niets mis zijn* schiet er door mijn gedachtes heen. Dan stopt zijn hand en hoor ik een geluid van een rits. *Shit.*

Hij opent een dubbele bodem in mijn tas en haalt er twee pakketjes uit. De andere man komt inmiddels terug met mijn paspoort.

Ze praten tegen elkaar in een taal die ik niet versta. Dan haalt de kleinere man een mesje uit zijn riem en maakt een kleine snee in een van de pakjes. Een wit poeder komt uit het pakje zetten en ik kan wel door de grond zakken. De man leegt de inhoud van het mespuntje in een reageerbuisje en loopt weg.

‘Kunt u mij vertellen wat er in deze pakketten zit?’ vraagt de man die mij als eerste aansprak. ‘Ik... Ik weet het niet,’ zeg ik zacht. Zijn dominante houding maakt dat ik mij steeds ongemakkelijker ga voelen. ‘Het is beter voor u als u het gewoon verteld,’ zegt hij, terwijl hij op mijn paspoort kijkt. ‘Michael,’ zegt hij er achteraan. ‘Eerlijk meneer, ik weet hier niets van,’ zeg ik, bijna wanhopig.

Tegelijkertijd komt de tweede man terug met een bonnetje. ‘Cocaïne,’ zegt hij.

Verdomme, waarom moesten ze mij met cocaïne naar Dubai sturen. Ze weten wat er met je kan gebeuren als je gepakt wordt. En juist door die gedachtes begin ik mij niet goed te voelen. ‘Meneer, we gaan u aanhouden voor het smokkelen van drugs naar Arabisch Emiraat Dubai. We gaan u vervoeren naar het politiebureau waar u verhoord zult worden,’ zegt de man met het baardje.

Ik knik terwijl de man achter mij gaat staan. ‘Handen op uw rug,’ zegt de man. Ik doe mijn handen op mijn rug en voel koud metaal om mijn polsen heen slaan. Beide mannen duwen mij aan mijn schouders naar voren.

Ik werk mee, dat is het beste dat ik kan doen nu, want het laatste wat ik nu wil is drama te maken. Het kan alleen maar tegen mij werken.

Ik zie dat mijn tas in mijn ooghoeken wordt afgegeven aan een andere medewerker van de luchthaven. We lopen in een gang door die langs de douane hokjes gaat maar een hele andere richting dan de normale uitgang. Het lijkt opeens alsof iedereen naar mij kijkt. Alsof iedereen weet wat jij hebt gedaan. Het is ongemakkelijk.

We gaan een deur door en voor ik het besef word ik in een busje gezet.

De man met het baardje zet mij neer in het busje, met mijn handboeien nog om. Het bankje zit alles behalve comfortabel. In het busje is nog ruimte voor vier andere mensen. De ruimte tussen mij en de bestuurder is voorzien van dik, geblindeerd plexiglas, waarin een klein roostertje is gemaakt om te communiceren.

Dan stappen er twee mannen in de cabine. In de verte hoor ik wat besproken worden in een taal die ik niet ken, maar het klinkt als Arabisch. De motor wordt gestart en het busje begint te rijden. Door de geblindeerde zijramen van het busje valt nauwelijks wat te zien.

Ik zit diep in de problemen. Ik heb vaak zat van die tv programma's gezien waarbij mensen die drugs smokkelen naar Dubai, levenslang achter de tralies verdwijnen. Of erger nog, nooit meer een morgen zien. En ergens verschuilt de angst dat dat ook met mij gaat gebeuren.

De rit is lang en stil. Het duurt een lange tijd voordat het busje eindelijk stil staat. De bijrijder van het busje stapt uit. Niet veel erna gaat de schuifdeur van het busje open. Voor wat ik kan zien is het donker buiten. 'Parker?' wordt gevraagd door de man. 'Ja,' zeg ik zacht. 'Opstaan,' zegt hij met een niet al te vriendelijke toon.

Met wat hulp van mijn vingers sta ik op. Ik loop gebukt richting de man en hij grijpt mijn arm met een stevige greep. Ik weet zeker dat ik zijn vingerafdrukken nog lang op mijn armen ga zien. Ik wordt uit het busje getrokken en mijn hoofd wordt door zijn andere hand naar beneden geduwd, zodat ik niet kan zien wat er om mij heen gebeurt.

We lopen een deur door, en nog één en nog één. Daarna volgt een lange gang en niet veel erna komen we in een soort spreekruimte terecht. Mijn hoofd en arm worden losgelaten. 'Zitten,' zegt de man. Ik kijk op en merk dat het dezelfde man met het baardje is als op de luchthaven.

'Michael Parker, kunt u mij uitleggen waarom er drugs in uw tas is gevonden?' vraagt hij.

Ik schud mijn hoofd. ‘Het is beter voor u als u gewoon meewerkt,’ herhaald hij. Ik kijk hem aan. Ik kan niets zeggen want ik weet niet voor wie het is of waar het naar toe moest.

‘Voor wie werk je?’ vraagt de man. ‘Ik weet echt niet wie dit in mijn tas heft gestopt,’ zeg ik wanhopig. ‘Dat zeggen ze allemaal jongen,’ zegt de man. Ik heb wel een vermoeden wie de drugs in mijn tas heeft gestopt, maar ik verraad mijn vrienden niet.

‘Waar moest de cocaïne naar toe Michael?’ vraagt hij.

‘Ik weet het echt niet. Ik zou gebeld worden als ik hier was aangekomen,’ zeg ik hem eerlijk. Hij noteert het een en ander, net buiten mijn zicht. ‘Stand up,’ zegt hij. Ik sta op, net als hij.

‘Michael Parker, je wordt verdacht van het smokkelen van cocaïne naar het Arabisch Emiraat Dubai en u wordt ondergebracht in onze gevangenis tot uw straf is bepaald,’ zegt hij en doet mijn handboeien af.

Niet lang erna opent de deur en word ik van achteren vastgepakt door twee andere mannen die mij optillen en wegbrengen naar een ruimte niet ver van de spreekkamer vandaan. Ik val van de ene verbazing in de andere en heb geen idee in wat voor situatie ik nu weer terecht ga komen.

‘Kleding uit!’ schreeuwt één van de mannen als ik neer ben gezet. Zijn stem galmt in de, soort van enorme lege badkamer. Ik schrik ervan. Het zal hier wel normaal zijn. Ongemakkelijk trek ik mijn kleding uit en sta in mijn onderbroek voor de twee grote Arabische mannen.

‘Kleding. Uit!’ roept de man nog een keer. Ik trek mijn sokken uit, en laat vervolgens mijn boxersshort vallen. Ik voel de ogen van de mannen gewoon over mijn lichaam gaan. Ik krijg er kippenvel van. Dan loopt een van de twee mannen achter mij langs en hoor ik een ijzeren deur piepen. Uit het niets laat hij een fel oranje kostuum voor mijn voeten vallen.

Het is een oranje broek met een getal op een van de broekspijpen, datzelfde nummer komt ook terug op de rug van het shirt, onder de tekst ‘Dubai State Prison VI’.

Er ligt ook een vrij ongemakkelijk ogende onderbroek bij. ‘Aantrekken en meelopen,’ zegt de man die net naar mij schreeuwde.

Ik trek de zeer ongemakkelijke kleding haastig aan. Ik wil niet te lang naakt voor deze mannen blijven staan. Het pak is net iets te groot voor mij. ‘Meelopen,’ zegt de man weer. Ik loop de man achterna, terwijl ik bijna op de hielen gezeten wordt door de andere man. We bewegen door een lange hal. De koude vloer onder mijn blote voeten lijkt met de seconde pijnlijker te worden.

We gaan een hoek om, een nog langere gang komt in mijn zicht. De muren van de hal zijn spierwit en met Tl-verlichting verlicht. De vloer is lichtgrijs, van dat materiaal wat je ook in gymzalen vind. Na een lange wandeling door de hal heen, langs allerlei zwaar beveiligd lijkende deuren, komen we aan bij een deur aan het einde van de hal. Met zwarte verf staat het Romeinse cijfer zes op de oranje deur geschilderd, ‘VI’.

De voorste man opent de deur met een sleutel die aan een grote sleutelbos hangt. De deur opent en we bewegen verder. Een kleine hal vult mijn zicht, aan beide zijden vijf tralie deuren.

Het ruikt er muf, het is er donker. We gaan acht cellen voorbij, voor we bij een cel aankomen waarvan de deur open staat. De voorste man houdt de deur open, terwijl de achterste man mij naar binnen duwt.

De deur wordt gesloten, zonder dat een woord gewisseld wordt. De deur is tot de helft van zwaar metaal, en daarboven van dikke ijzeren staven. Er valt een klein beetje licht door het piepkleine raampje wat zich in de buitenmuur bevindt. Ik zucht en laat mij zakken op het dunne matras.

De nacht valt in de cel. ‘Welkom in de hell Michael, goed voor elkaar weer,’ mompel ik in mijzelf, voor ik mijn ogen sluit en ik op wonderbaarlijke wijze toch de slaap kan vatten.

Nathan

‘Amir, ik wil het komende half uur niet gestoord worden,’ zeg ik tegen mijn lijfwacht. ‘Is goed Nate,’ zegt Amir. Ik doe de deur van mijn slaapkamer weer dicht. Ik laat mijn wit-blauwe gewaad vallen, trek ook mijn boxershort uit en laat de warme lucht mijn naakte lichaam verwarmen.

Ik loop mijn badkamer in en laat het warme water in mijn royale bad lopen. Ik zucht en loop naar mijn telefoon waar een notificatie af gaat. ‘13.00 uur, meeting papa’.

Oh ja dat is waar ook, ik moet naar mijn vader over drie kwartier.

Ik laat mij rustig zakken in het volgelopen bad. Het warme water stroomt over mijn karamel kleurige lichaam. Ik kan een kleine kreun van genot niet onderdrukken. Het contrast tussen de frisse lucht in de badkamer en het warme water voelt prettig.

Ik neem even een moment om na te denken over mijn leven nu.

Mijn vader heeft op dit moment de macht hier, hij is 51 jaar en er gaan geruchten dat hij over een jaar af wilt treden. Koning Muhammed Aziz. Mijn moeder is een aantal jaren terug omgekomen toen mijn vader de kroon greep.

Om het zacht uit te drukken, liggen mijn vader en ik niet helemaal lekker, we hebben hele andere normen en waarden. Ook heeft mijn seksuele voorkeur daar ook iets mee te maken.

Hij is erg streng en traditioneel, je zou hem met gemak een egoïst kunnen noemen. Als hij de troon afstaat aan mij zijn er zijn zo veel dingen die ik op dit eiland zou veranderen.

De enige die ik binnen dit kasteel goed kan vertrouwen is Amir, mijn 23 jarige lijfwacht. We delen een hoop met elkaar. Ik ben in ieder geval een heel stuk loyaler naar mijn personeel dan mijn vader.

Ik heb als prins een volledig eigen vleugel van het paleis, en heb de beschikking tot twaalf medewerkers, waaronder een lijfwacht, tien verzorgers, voor het eten, schoonmaken, klaarzetten van spullen et cetera, en een bibliothecaris, voor de bibliotheek die ook in mijn bezit is.

Amir en ik leerde elkaar kennen op school en mijn vader heeft ervoor gezorgd dat hij lijfwacht werd. Met zijn forse spieren en brede, lange lijf ziet hij er ook beangstigend uit, maar hij is super aardig. Amir is de enige die, buiten mijn familie om, weet van mijn homoseksualiteit en de enige die weet van mijn plannen als ik de macht krijg.

Ik heb er wel eens aan gedacht een staatsgreep te plegen, maar dat zou de familie weer ter schande brengen. We hebben goede banden met de wereldstad Dubai, en dat willen we graag zo houden, voor de olie en toeristen.

Laat ik je wat meer vertellen van het eiland. Het is een eiland wat jarenlang in handen van Dubai was. Het ligt ongeveer vijftig kilometer van de kust van Dubai af en is alleen per boot te bereiken. Oyster Island heeft zijn naam omdat het de vorm heeft van een gesloten oester. Er is niet veel op het eiland, behalve dit paleis, een winkelgebied en tientallen kleine huisjes die over het eiland verspreid staan.

Het is niet groot, zo ongeveer dertig vierkante kilometer, en we hebben ongeveer vijfhonderd inwoners. Oh en vijftig gevangenen. Ik geloof dat merendeels ervan vanuit Dubai komt, omdat de gevangenen daar vol zitten. We krijgen geld vanuit Dubai voor het opvangen van die gevangenen, maar van wat mijn vader met dat budget doet, heb ik geen idee.

Ik stap na een kwartiertje uit het bad en sla een grote donkerrode handdoek om mijn lijf heen. De zachte vezels van de handdoek maken dat ik heel lichtjes kippenvel krijg. Ik droog mijn lichaam af en vervolgens mijn haar.

Ik verlaat de badkamer en loop direct naar mijn massief houten kledingkast. Ik pak een zwarte boxershort uit de bovenste lade en trek deze aan, net als een paar sokken.

Ik pak een korte, witte broek en trek deze over mijn boxer heen. Van de grond pak ik het wit-blaauwe gewaad wat ik net aanhad op en trek deze over mijn hoofd aan.

Ik kijk op de klok aan de muur van mijn grote slaapkamer. Kwart voor 1. Laat ik maar richting mijn vader gaan. Ik open mijn kamerdeur en naast de deur staat Amir mij nog op te wachten.

‘Klaar?’ ‘Jazeker,’ zeg ik. ‘Ik heb een bespreking met mijn pa,’ zeg ik. Amir kijkt mij sympathiek aan.

Hij weet hoe mijn gedachtes tegenover mijn vader zijn. ‘Zullen we?’ vraagt hij. Ik knik. We lopen de lange hal in die mijn kamer scheidt van die van het personeel. De kamer van Amir grenst ook aan deze hal. Net als een logeerkamer voor genodigden die net als ik bescherming nodig hebben tegen indringers.

De wit marmeren vloer voelt zelfs door mijn slippers heen erg koel aan, het is te merken dat we richting de winter gaan.

Laat ik je wat meer vertellen over hoe ik Amir leerde kennen. Tot mijn veertiende was ik een normale puberjongen die met zijn moeder en vader in Dubai woonde.

Na een stamboom onderzoek bleek dat mijn vader recht had op de troon van dit eiland. We vertrokken halsoverkop uit Dubai, zodat mijn vader te troon kon grijpen.

Het is iets wat ik hem nooit vergeef. Begrijp mij niet verkeerd, ik hou van dit leven op deze manier, maar mijn moeder is in zijn acties overleden. Maar dat is een verhaal voor een andere keer. Amir zat een paar klassen hoger dan mij en op een of andere manier raakte we bevriend. Hij werd beschermend over mij en toen we vertrokken uit Dubai miste ik die bescherming die hij mij bood.

Mijn pa heeft hem later een baan als lijfwacht aangeboden toen hij achttien werd. En nu vijf jaar later zijn we nog steeds erg close met elkaar.

Aan het einde van de hal slaan we de hoek om en komen uit in de enorme centrale hal van dit paleis. Een statige foto van mijn vader hangt aan de muur links van ons.

Rechts van ons staan twee portieren de wacht op de voordeur te houden. Amir en ik geven ze een knikje en lopen tegelijkertijd door naar de andere kant van de hal, naar de vleugel van mijn vader.

We slaan links af, waar weer twee portiers staan te wachten voor de deur van het kantoor van mijn vader.

‘Halt!’ roept een van de portieren. ‘Fijn, dit weer,’ mompel ik. ‘Laat mij dit regelen,’ zegt Amir. Hij loopt naar de portieren toe en begint in het Arabisch zijn excuses aan te bieden en te vertellen dat ik een afspraak met mijn vader heb. Ik kan zelf erg slecht Arabisch, ik kan de prachtige taal wel verstaan maar niet zo goed spreken.

Het wantrouwen van de portieren en lijfwachten van mijn vader heeft hij zelf veroorzaakt. Een paar maanden geleden, tijdens een van de vele felle discussies die ik met mijn vader had, ging hij zo ver dat ik door het lint ben gegaan. Sinds dien heeft zijn personeel geen vertrouwen in mij, en dat is nu nog steeds merkbaar.

Amir wenkt mij terwijl een van de portieren de deur opent. Mijn vader zit achter zijn bureau te werken. Amir blijft bij de deur staan, die gesloten wordt, terwijl ik door loop naar het donkere bureau van mijn vader. De ruimte is enorm, met veel gouden sierstukken in het plafond en op het meubilair. Mijn vader heeft een dure smaak. Bah.

‘Pa. Je wilde mij spreken,’ zeg ik, terwijl ik ga zitten. ‘Goh hoe is het met je? Heb je het druk? Het kan er niet meer vanaf Nathan,’ zegt hij terwijl hij zijn pen naast een stuk papier neerlegt. Ik zucht en kijk hem aan. De zon weerspiegelt lichtelijk op zijn kale hoofd. ‘Sinds dat je moeder hier niet meer is doe je niet anders dan respectloos tegen je vader, terwijl ik alles voor je doe,’ snauwt hij. ‘Misschien zou het een prachtige start zijn als je mijn homoseksualiteit gaat accepteren?’ zeg ik boos.

‘Nate, rustig,’ zegt Amir vanaf de deur. Ik adem in en uit. ‘Je wilde mij spreken,’ herhaal ik. ‘Nathan, ik wil je de leiding over iets geven, omdat ik vind dat je wat verantwoording mag hebben bij je status als prins,’ zegt hij. Verbaasd kijk ik hem aan.

‘De gevangenis is een doorn in het oog voor mij, het is aan jou om de dingen daar op orde te gaan maken. Ik draag de macht en leiding over de gevangenis aan je over omdat ik denk dat je dat aan kan. Er komt binnenkort wel een nieuwe lading uit Dubai, dus wees daar op voorbereid,’ zegt hij.

Hij pakt uit een lade van het bureau een enveloppe. ‘Hier zit het contract in, graag voor morgenavond weer retourneren, ik wil het zo snel mogelijk afhandelen.’

Verbaasd kijk ik hem aan. Hij neemt mij plots in vertrouwen. Ik neem de enveloppe in ontvangst. ‘Dankuwel vader,’ zeg ik respectvol. Hij knikt met een grijs. Ik sta op en Amir opent de deur voor mij.

‘Is dat zojuist echt gebeurt?’ vraag ik hem enthousiast. Amir glimlacht. ‘Ik zou het contract wel even goed doorlezen Nate, misschien staan er toch dingen in die niet zo prettig worden,’ zegt hij. Hij heeft gelijk.

Al snel komen we weer aan in mijn vleugel. ‘Wilde je ergens heen waar je mij bij nodig hebt?’ vraagt hij. ‘Nee, dankjewel Amir, ik ga nog even richting de bibliotheek.’ ‘Doe Lucas de groeten,’ zegt hij. ‘Doe ik,’ zeg ik.

Hij geeft mij een knuffel. In de brede borst en grote armen van